

opusdei.org

”For å gjøre noe godt, trenger du ikke tilhøre samme tro”

Ansporet av en buddhistisk kvinnes iver har José Luis Olaizola, supernumerario i Opus Dei, og hans kone Marisa samlet inn mer enn en million euro for å bidra til å bekjempe utnyttelsen av unge jenter i Thailand.

15.12.2014

For tretten år siden var jeg en relativt kjent forfatter, og hadde viet

de siste tretti årene i livet mitt til litteraturens verden. En av bøkene mine førte til en stor forandring i livet mitt, en ungdomsroman som het *Cucho*, som vant en prestisjefylt litteraturpris.

Men i 2001 gikk livet mitt i det jevne. Jeg skrev for forskjellige tidsskrifter, holdt foredrag og tok meg av familien (jeg har ni barn, 21 barnebarn og et oldebarn). Så en dag fikk jeg et brev fra Rasami Krisanamis, professor i spansk ved Chulalongkorn-universitetet i Bangkok. Hun ba om tillatelse til å oversette *Cucho* til thailandsk, men sa at hun ikke kunne gi meg noe opphavsrettshonorar, fordi hun planla å bruke inntekten fra salget av boka til forskjellige ideelle utdanningsprosjekter.

Omtrent et år senere kom Rasami til Spania for å finpusse sine spanskferdigheter. Da vi møttes

foreslo hun at jeg skulle ta en tur til Thailand for å holde foredrag for spansklærere der. Jeg prøvde å avslå, men det var nytteløst, for Rasami er en sann naturkraft. Som buddhist tilhører hun en svært streng retning, Santi Asoke, og bestreber seg på å gjøre så mye godt som mulig her i verden. Da jeg hadde samtykket, organiserte hun turen til Thailand for min kone Marisa og meg. Der traff jeg den personen som fikk en enorm innflytelse på min og hele min families fremtid, fader Alfonso de Juan, som Rasami arbeider tett sammen med, fordi som hun sier, "for å gjøre noe godt, trenger du ikke tilhøre samme tro."

Fader Alfonso, en jesuittmisjonær, har tilbrakt mer enn 40 år i Thailand. I store deler av denne tiden skaffet han hjelp til flyktningleirer med 400 000 kambodsjanere og båtflyktninger fra Vietnam. Men da jeg traff ham

viet han kreftene til å kjempe mot barneprostitusjonens pest.

De unge jentene som blir fanget i denne "sexindustrien" er vanligvis foreldre eller kommer fra oppløste familier. Ofte har moren dødd av AIDS og jenta bor sammen med en bestemor, som lar seg lure av agentene som ser etter unge jenter. Fader Alfonso innså at løsningen lå i å skaffe stipender slik at jentene kunne få en grunnleggende utdanning noe som ville gi dem mulighet til å finne en jobb og lære thailandsk, siden mange av dem kommer fra de fattigste distriktene i landet nær grensen til Kambodsja. Han støtter seg til et nettverk av lærere, leger og sykepleiere som identifiserer unge jenter i største fare for å bli trukket inn i denne onde virksomheten, og skaffer dem et stipend på 100 euro. I Thailand er denne summen nok til å dekke et helt år med undervisning, samt klær, mat

og alt de trenger for ikke å miste sin verdighet som mennesker.

På den første turen til Thailand fikk jeg anledning til å snakke med en 14 år gammel jente. Hun het Ama. Hun hadde prøvd å sette fyr på bordellet der hun ble holdt fanget. Da politiet kom og spurte hvorfor hun gjorde det, sa hun: "Jeg ville være glad for å dø i en brann." Kvinnen som tok Ama med til byen hadde fortalt henne at hun skulle finne en god jobb til denne der. Da Ama nektet å samarbeide slo de henne til hun ikke kunne gå. Det var da hun prøvde å brenne ned hele bygningen.

Et høydepunkt på den første turen var da fader Alfonso fortalte meg hvor glad han var for at Iberia nettopp hadde sagt ja til å gi et stipend til en jente. Jeg reagerte litt skeptisk, og sa at dette virket som en dråpe i havet i forhold til et så omfattende problem. Men han sa

ivrig til meg: "I det minste én." Den setningen ble etter hvert vår families motto.

Da jeg var tilbake i Spania, og deltok på en konferanse i Bilbao, fikk jeg anledning til å snakke om barneprostitusjonens svøpe i Thailand og fader Alfonsos arbeid. Selv om det ikke var min hensikt, kom folk til meg ved avslutningen og ga meg 300 euro til fader Alfonso. Oppmuntret av denne responsen skrev jeg en artikkel til et dameblad om stipender for utsatte jenter i Thailand, og gaver begynte å strømme inn. Det var på det tidspunktet vi bestemte oss for å starte fondet *Somos Uno*. Alle barna mine er involvert i driften av denne ideelle NGOen. De ser på prosjektet som sitt eget, og hjelper på mange måter, fra å organisere innsamlingsaksjoner til å arbeide med hjemmesiden og sende ut nyhetsbrev til giverne.

Til nå har vi samlet inn over en million euro. Dette har gitt fader Alfonso mulighet til å gi stipender til mer enn 1000 jenter, av dem studerer nå mer enn hundre på universiteter.

En avslutter med en e-post jeg nylig fikk fra min buddhistiske venn Rasami: " Med pengene fra salget av noen av bøkene dine har jeg kunnet gi stipender til tre fattige jenter. De står opp klokka halv fem hver morgen for å arbeide en times tid før skolen med å hente gummisaft fra gummitrærne. En av dem hadde et nydelig svart hår helt ned til livet som hun klippet av og solgte for hundre euro for å kunne betale for skoleuniform og bøker. Da jeg sa at hun nå hadde fått stipend slik at hun kunne fullføre videregående skole, kunne hun ikke tro det og gråt av glede. Hun er en vakker ung dame som bor sammen med bestemoren fordi foreldrene er døde."

*Jose Luis Olaizola og hans kone
Marisa snakker om familiebedriften
som hjelper unge jenter i Thailand (5
minutters video på spansk)*

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/for-a-gjore-noe-godt-trenger-du-ikke-tilhore-samme-tro/> (15.04.2025)